

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 139/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť mesta Nové Zámky, IČO 00309150, Hlavné námestie 10, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 84/2016 a jeho rozsudkom z 15. augusta 2018, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 139/2018 a jeho rozsudkom z 9. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť mesta Nové Zámky **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť mesta Nové Zámky, IČO 00309150, Hlavné námestie 10, Nové Zámky (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 84/2016 a jeho rozsudkom z 15. augusta 2018, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 139/2018 a jeho rozsudkom z 9. júla 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 15 Cb 84/2016-186 z 15. augusta 2018 bolo vyhovené žalobe obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] spol. s r. o. (ďalej len „žalobkyňa“), proti sťažovateľovi, ktorý ako žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 7 500 € istiny s 9,05 % ročnými úrokmi z omeškania počítanými od 13. decembra 2014 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania vo výške 100 %. Podaná žaloba sa týkala zaplatenia faktúry, ktorou žalobkyňa vyúčtovala sťažovateľovi vypracovanie grafického návrhu prezentácie sťažovateľa za rok 2014 v turistických brožúrach.

3. Rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Cob 139/2018-221 z 9. júla 2019 bol rozsudok okresného súdu potvrdený a sťažovateľ bol zaviazaný aj na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyne v rozsahu 100 %. Rozsudok krajského súdu sa stal právoplatným 5. decembra 2019.

4. Proti tomuto rozsudku krajského súdu je prípustné dovolanie za predpokladu, že to ustanovenie § 420 až § 423 Civilného sporového poriadku pripúšťa. V danom prípade nie je naplnený ani jeden z dovolacích dôvodov podľa uvedených ustanovení, v dôsledku čoho dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné a sťažovateľovi zostáva na ochranu jeho porušených základných práv iba postup podľa čl. 127 ústavy (podanie ústavnej sťažnosti).

5. Rozsudkami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

6. Sťažovateľ ďalej podrobne uvádza skutkové okolnosti prípadu, ktoré viedli napokon k tomu, že žalobkyňa podala žalobu.

7. Potom, čo pôvodným rozsudkom okresného súdu č. k. 15 Cb 84/2016-83 z 8. marca 2017 bola žaloba zamietnutá, a potom, čo na základe odvolania žalobkyne

uznesením krajského súdu č. k. 15 Cob 91/2017-173 z 29. marca 2018 bol pôvodný rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, novými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu (uvedenými v bodoch 2 a 3) bolo žalobe podanej žalobkyňou už právoplatne vyhovené.

8. Sťažovateľ podrobne cituje z odôvodnenia posledného rozsudku okresného súdu.

9. Pokiaľ krajský súd vyslovil, že okresný súd v intenciách skoršieho zrušujúceho uznesenia krajského súdu správne posúdil vzťah medzi stranami sporu ako vzťah založený na základe zmluvy o dielo a svoje rozhodnutie aj dostatočne jasne a presvedčivo odôvodnil, zároveň uviedol, že so sťažovateľovou odvolacou argumentáciou o neplatnosti zmluvy o dielo z dôvodu, že nebola zverejnená zákonným spôsobom, sa nestotožnil, a to s poukazom na ustanovenie § 5a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), z ktorého výslovne vyplýva, že povinne zverejňovanou zmluvou je len písomná zmluva. Pritom je nepochybné, že v danom prípade nemožno uzatvorenú zmluvu považovať z hľadiska jej formy za písomnú, ale len za ústnu (k písomnej akceptácii objednávky sťažovateľa zo strany žalobkyne totiž nedošlo). V dôsledku toho zmluva nepodlieha režimu povinného zverejňovania podľa § 5a ods. 1 zákona o slobode informácií, a nebol preto daný ani dôvod na to, aby všeobecné súdy na tieto ustanovenia prihliadali.

10. Sťažovateľ je presvedčený, že k namietanému porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkami okresného súdu a krajského súdu došlo z troch dôvodov.

11. Predovšetkým ide o to, že všeobecné súdy rozhodli bez toho, aby vychádzali z relevantnej právnej úpravy, a to konkrétne tým, že neprihliadli na príslušné ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“). Podľa § 6 ods. 6 zákona o majetku obcí v znení účinnom od 1. septembra 2009 všetky právne úkony spojené s nakladaním s majetkom obce musia mať písomnú formu, inak sú neplatné. Okresný súd (popri princípe

iura novit curia) mal o tejto norme vedomosť aj z vykonaného dokazovania, keďže v odôvodnení rozsudku okresného súdu z 15. augusta 2018 je zmienka o liste sťažovateľa zo 7. marca 2016 adresovanom žalobkyni, v ktorom na zákon o majetku obcí výslovne upozorňoval. Napriek tomu však okresný súd domnelú zmluvu o dielo subsumoval iba pod ustanovenia Obchodného zákonníka. Rovnako postupoval aj krajský súd, teda ani on na ustanovenie § 6 ods. 6 zákona o majetku obcí neprihliadal.

12. Ďalším dôvodom porušenia označených práv sťažovateľa je skutočnosť, že nepoužitie príslušných ustanovení zákona o majetku obcí nebolo všeobecnými súdmi nijakým spôsobom odôvodnené, hoci súčasťou označených práv sťažovateľa je aj jeho právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, teda na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovedá na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Sťažovateľ pritom síce rešpektuje, že súd nemusí dať odpoveď na každú skutočnosť, ktorá je predmetom konania, ale nemôže sa v odôvodnení nevysporiadať s takou skutočnosťou, ktorá má významný vzťah k právam účastníka konania.

13. Napokon boli označené práva sťažovateľa porušené tým, že všeobecné súdy nevykonali vo veci ústavne súladný výklad právnych noriem. Sťažovateľ argumentoval tým, že nedošlo k uzatvoreniu zmluvy so žalobkyňou, pretože ide o povinne zverejňovanú zmluvu podľa § 5a ods. 1 zákona o slobode informácií, ktorá ale napriek tomu nebola zverejnená, čím nastal účinok podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Všeobecné súdy subsumovali zistený skutkový stav pod ustanovenia Obchodného zákonníka o zmluve o dielo, pre ktoré je charakteristické to, že pre túto zmluvu neustanovuje zákonnú požiadavku na formu. Zmluva o dielo môže byť uzatvorená v písomnej, ako aj v ústnej forme. Ústne uzatvorená zmluva ale logicky nemôže byť zverejnená spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 5a ods. 6 zákona o slobode informácií. S názorom krajského súdu v tejto súvislosti (pozri bod 9) nemožno súhlasiť. K takémuto výkladu došiel krajský súd práve a len na základe toho, že nevzal do úvahy ustanovenie § 6 ods. 6 zákona o majetku obcí, ktorý (aj) pre zmluvu o dielo (ak je jej zmluvnou stranou obec) kogentne stanovuje písomnú formu. Táto skutočnosť nevyklučuje ustanovenia Obchodného zákonníka, upravujúce zmluvu o dielo, keďže tieto upravujú požiadavky na jej obsah, resp. podstatné

obsahové náležitosti a zákon o majetku obcí ustanovuje požiadavku na jej formu. Ak by bola dodržaná forma, išlo by o zmluvu uzatvorenú písomne a bola by naplnená hypotéza ustanovenia § 5a ods. 1 zákona o slobode informácií. Sťažovateľ pokladá výklad krajského súdu za formalizmus takej intenzity, ktorý narúša podstatu demokratického a materiálneho právneho štátu a ide proti samotnej podstate právnej úpravy. Krajský súd použil taký výklad zákona o slobode informácií, ktorý nielenže neprihliadal na účel právnej úpravy, ale natoľko sa od nej odchyľil, že v zásade poprel jej účel a význam tým, že uprednostnil formálny, ba až formalistický výklad pred výkladom materiálnym.

14. V súvislosti so skutočnosťou, že rozsudkami všeobecných súdov bol sťažovateľ zaviazaný popri zaplatení istiny uhradiť aj ročný úrok z omeškania vo výške 9,05 % od 13. decembra 2014 do zaplatenia, poukazuje sťažovateľ na to, že hoci potvrdzujúci rozsudok krajského súdu je z 9. júla 2019, sťažovateľovi bol doručený až po piatich mesiacoch, a to 5. decembra 2019, čím sa o túto dobu oddialilo splnenie jeho povinnosti zaplatiť istinu a úrok z omeškania a v dôsledku toho došlo k nárastu sumy úroku z omeškania. Doručenie rozsudku krajského súdu až po piatich mesiacoch od jeho vydania vystavilo sťažovateľa situácii, keď nie z vlastnej viny bol nútený zaplatiť úroky z omeškania vyššie, ako by ich zaplatil, ak by došlo k doručeniu rozsudku krajského súdu bez zbytočného odkladu. Vzhľadom na túto skutočnosť sťažovateľ požaduje od krajského súdu priznanie finančného zadosťučinenia v rozsahu zodpovedajúcom sume úrokov z omeškania za čas od vydania rozsudku až do jeho doručenia.

15. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Mesta Nové Zámky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/139/2018-221 zo dňa 9. júla 2019 a rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15Cb/84/2016-186 zo dňa 15. augusta 2018 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/139/2018-221 zo dňa 9. júla 2019 a rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15Cb/84/2016-186 zo dňa 15. augusta 2018 sa zrušujú.

3. *Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 278,94 € (slovom dvestosedemdesiatosem eur a deväťdesiat centov), ktoré mu je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

16. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti rozsudku krajského súdu č. k. 15 Cob 139/2018-221 z 9. júla 2019 dovolanie.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

A. Vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu

20. Na prerokovanie tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 84/2016 a jeho rozsudku z 15. augusta 2018, nie je daná právomoc ústavného súdu.

21. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

22. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 15 Cb 84/2016-83 z 8. marca 2017 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal v tejto časti krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok aj využil.

B. Vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu

23. Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 139/2018 a jeho rozsudku z 9. júla 2019. Túto časť ústavnej sťažnosti treba považovať za neprípustnú.

24. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

25. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

26. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28. Sťažovateľ síce na jednej strane tvrdí, že proti rozsudku krajského súdu dovolanie nebolo prípustné (pozri bod 4), no na druhej strane (v priamom rozpore s týmto tvrdením) poukazuje na tri pochybenia zo strany všeobecných súdov, v ktorých vidí porušenie jeho označených práv (pozri body 11 až 13) a ktoré sa podľa názoru ústavného súdu javia ako potenciálne dôvody prípustnosti dovolania jednak podľa ustanovenia § 420 písm. f), ako aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

29. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky a za ktorých môže sa uskutočniť dovolacie konanie, patrí do právomoci odvolacieho súdu

(pozitívne vymedzenie možnosti dovolania a z toho zákon vylučuje majetkový cenzus – najvyšší súd sp. zn. 8 Cdo 132/2018).

30. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

31. V bode 11 uvedená námietka, podľa ktorej všeobecné súdy rozhodli bez toho, aby brali do úvahy ustanovenie § 6 ods. 6 zákona o majetku obcí v znení účinnom od 1. septembra 2009, ako aj v bode 13 uvedená námietka o nesprávnej subsumpcii skutkového stavu pod ustanovenia Obchodného zákonníka bez toho, aby sa prihliadlo na príslušné ustanovenia zákona o majetku obcí, čo treba podľa sťažovateľa považovať za ústavne nesúladný výklad právnych noriem, je vo svojej podstate námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle niektorej z troch alternatív ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

32. V bode 12 uvedená námietka, podľa ktorej všeobecné súdy nijakým spôsobom neodôvodnili, prečo na právne posúdenie veci neaplikovali príslušné ustanovenia zákona o majetku obcí (hoci podľa názoru sťažovateľa to bolo pre právne posúdenie veci podstatné, ba rozhodujúce), vykazuje podľa názoru ústavného súdu potenciálne znaky prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ tu vlastne tvrdí, že mu všeobecné súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

33. Treba dodať, že sťažovateľ sa ani len nepokúsil vysvetliť, na základe akých úvah, resp. myšlienkových postupov dospel k záveru o neprípustnosti dovolania za súčasného uplatňovania tých konkrétnych námietok, ktoré sú uvedené v bodoch 11 až 13.

34. Možno dospieť k záveru, že sťažovateľ nevyužil možnosť podania dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, čo zakladá neprípustnosť tejto časti ústavnej sťažnosti. Pritom sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, čím je zo strany ústavného súdu vylúčená prípadná aplikácia ustanovenia § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

C. Vo vzťahu k námietke na prejednanie veci v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojitosti v sťažnosti neoznačeným čl. 48 ods. 2 ústavy)

35. Osobitnou časťou podanej ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 139/2018, a to v súvislosti s právom sťažovateľa na to, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Sťažovateľ konkrétne namieta tú skutočnosť, že medzi vyhlásením rozsudku krajského súdu a jeho doručením (a teda aj nadobudnutím právoplatnosti) ubehla doba 5 mesiacov, čo malo výrazný vplyv na výšku úrokov z omeškania, ktoré v zmysle právoplatného rozsudku bol zaviazaný zaplatiť (pozri bod 14). Práve preto sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v rozsahu zodpovedajúcom sume úrokov z omeškania za čas od vydania rozsudku až do jeho doručenia. Ide o sumu 278,94 €, resp. 278,90 €, keďže z navrhovaného znenia nálezu vyplývajú nie celkom zhodné sumy uvedené jednak číselne a jednak slovom (pozri bod 15).

36. Uvedená časť ústavnej sťažnosti smeruje proti namietaným zbytočným priet'ahom v odvolacom konaní vedenom krajským súdom. Podľa názoru ústavného súdu treba túto časť považovať za zjavne neopodstatnenú.

37. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

38. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

39. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

40. Ústavný princíp, podľa ktorého sú sudy povinné konať bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 ústavy), resp. v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru), vyviera z legitímneho nároku účastníkov konania (strán konania) na to, aby ich stav právnej neistoty týkajúci sa konečného výsledku súdneho sporu netrval po dobu dlhšiu, ako je nevyhnutné. Inými slovami, podanie ústavnej s'ťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, má opodstatnenie iba do chvíle, kým súdne konanie nie je ukončené. Ak je ústavná s'ťažnosť podaná v čase, keď sa už konanie právoplatne skončilo, prestáva byť prostriedkom spôsobilým privodiť dotknutým subjektom očakávané účinky, teda táto časť ústavnej s'ťažnosti je zjavne neopodstatnená, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

41. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

L'uboš Szigeti
predseda senátu